

Як смертельний діагноз врятував українця від війни

Український лікар розповідає про подорож до нового життя в Луїзіані

Написано: **Wesley Muller**
29 ВЕРЕСНЯ 2022 РОКУ

Через два місяці після вторгнення Росії в Україну український лікар поки що уникав бойових дій і невібіркових ракетних ударів поблизу місця, де він жив і працював на схід від Києва, але невдовзі він зіткнувся з новою загрозою, якої не міг unikнути — раком сечового міхура. За незвичайного збігу обставин рак, який його вбивав, став його квитком до порятунку.

Високий і стрункий, з блакитними очима та кепкою, що захищає лисину від спекотного луїзіанського сонця, Ярослав Трофимчук тримається так, як і можна було очікувати від європейця. Його яскраво-жовта сорочка Wellensteyn майже відвертає увагу від похмурого обличчя. За його словами, в Україні не роблять посмішки, щоб виглядати доброзичливим перед незнайомцями. Він вимушено посміхається і каже, що все ще звикає до культури Нового Орлеана.

Yaroslav Trofymchuk. (Photo credit: Wes Muller)

Минулого тижня 48-річний хлопець сів у невелике кафе в Марреро та розповів Illuminator ламаною англійською про подорож довжиною 6000 миль, яка врятувала його життя та возз'єднала його з родиною.

Трофимчук жив із дружиною Тетяною та двома синами, 13-річним Арсенієм і 9-річним Тимофієм, у Броварах, Україна, на східному передмісті Києва. Працював у лікарні м. Бровари загальним та дитячим хірургом.

Коли Росія вторглася 24 лютого, Трофимчуку довелося діяти швидко. Російські війська просувалися зі сходу та півночі з Білорусі, намагаючись оточити Київ. Вони передували їхньому наступу ракетами та артилерією.

Трофимчук зібрав свій автомобіль і відвіз сім'ю до родича у Вінницю, місто приблизно в 60 милях на захід від Києва. Приблизно через тиждень він відвіз свою дружину та дітей до західного кордону та попрощався з ними, коли вони перетнули Словаччину та зрештою дісталися Чехії разом із тисячами інших українських жінок та дітей.

«Я не знав, що робити»

На початку вторгнення президент України Володимир Зеленський оголосив воєнний стан, який продовжує діяти. Жінкам і дітям дозволено залишати країну, але працездатні чоловіки від 18 до 60 років повинні були залишитися і могли бути призвані на військову службу.

Не маючи можливості виїхати, Трофимчук залишився у Вінниці на кілька тижнів, оскільки російські війська наступали на його рідне місто. У той час, однак, російський наступ почав зупинятися проти сильного опору. У селі під Броварами колона російських танків потрапила в засідку та зазнала великих втрат, а українські війська змусили путінських військових відступити.

У квітні Трофимчуку здалося безпечно повернутися додому. Окрім пересування дорогами, усіяними згорілими російськими танками та військовою технікою, він не стикався з проблемами під час поїздки країною. Але як тільки він повернувся додому в Бровари, ситуація ставала дедалі напруженішою.

Українські війська звільнили Бровари, але російські війська все ще займали Скибин, село за кілька кілометрів звідси. Трофимчук досі бачив важкі бої та обстріл неподалік від свого будинку. Один снаряд навіть влучив у будинок його сусіда, зруйнувавши другий поверх.

«Тоді я не знав, що робити», — сказав Трофимчук. «Тому що ти не знаєш, скільки часу, що буде завтра. Одного разу я прокинувся, відчинив вікно й побачив величезні хмари від бомб».

Ракета влучила в цивільний об'єкт за кілька сотень метрів від будинку Трофимчука. Він описав це підприємство як «фабрику з трансформаторами» і сказав, що через страйк було відключено електроенергію в значній частині міста. За його словами, російська пропаганда неправдиво стверджувала, що це військовий об'єкт.

Питання здоров'я на першому місці

Коли квітень змінився на травень, увагу Трофимчука переключилося на його здоров'я, коли він помітив кров у своїй сечі. Візит до уролога підтвердив, що у нього агресивна форма раку сечового міхура, і він міг померти, якщо йому не зробили дуже складну операцію з видалення всього сечового міхура.

Трофимчук сказав, що діагноз поставив його у складне становище, оскільки операція потребувала б місяців післяопераційного догляду, критичних ліків і вузькоспеціалізованих хірургів — будь-хто з них міг стати недоступним у будь-який момент війни.

«Це складна історія», — сказав він. «Це велика операція; це тривале лікування; це багато специфічних ліків. І коли ваша країна [перебуває] у війні, і ви сьогодні не знаєте, що буде завтра... на кожному етапі вашого лікування у вас можуть виникнути проблеми — з ліками, з російськими бомбами, з усім».

Трофимчук отримав другу думку від іншої лікарні, яка запропонувала менш інвазивну операцію, яка мала б просто видалити пухлину та спробувати врятувати його сечовий міхур.

«Для мене це було дуже спокусливо», — сказав він, додавши, що пізніше зрозумів, що другий варіант закінчився б для нього погано.

У Трофимчука була двоюрідна сестра Тетяна Антошенко, яка жила недалеко від Нового Орлеана, де українсько-американський лікар із хорошими зв'язками, доктор Оксана Німкевич, заслужила репутацію як лікаря, так і як захисника українських біженців. Його двоюрідна сестра не знала Німкевича, але її було легко знайти завдяки її місцевим пропагандистським зусиллям і волонтерській роботі.

Німкевич займається внутрішньою медициною в Центрі наук про здоров'я LSU у Новому Орлеані та працює волонтером у некомерційній гуманітарній організації «Крила», яку кілька американців українського походження в Кресент-Сіті заснували, коли почалася війна.

«Крила» почала з доставки медичних товарів в Україну, а згодом почала пропонувати пряму допомогу біженцям, які оселилися в Луїзіані. Коли Німкевич дізналася про стан і діагноз Трофимчука, вона сказала, що хоче лікувати його у найкращих хірургів, яких вона знає.

Німкевич сказала, що отримала картку Трофимчука перед хірургами ЛДУ, які погодилися взяти його як пацієнта безкоштовно, якщо він зможе дістатися до Нового Орлеана.

Двоюрідна сестра Трофимчука та її чоловік Хівон Парк із Марреро раніше подали заявку на спонсорство його та його родини в рамках програми президента Байдена «Єднаймося заради України». Заяву задовольнили, і єдине, що заважало йому виїхати, це військовий режим в Україні.

Через те, що призов поширюється на військовослужбовців військової служби, Трофимчук був звільнений від військової служби через рак за станом здоров'я. Він надав військовим свою медичну карту та отримав дозвіл на перетин кордону. Він возз'єднався з дружиною та дітьми та прибув до Сполучених Штатів 19 червня.

«Було важко розлучитися з [моєю] сім'єю, – сказав він. «Без цієї проблеми, раку, у мене не було можливості [виїхати]».

За словами Трофимчука, операція в лікарні ЛДУ тривала близько восьми годин. Його хірург, доктор Ерік Касл, видалив весь сечовий міхур і створив новий, використовуючи шматок тонкої кишки Трофимчука, ця процедура називається реконструкцією неосечового міхура.

Пристосування до змін

Трофимчук два місяці відновлювався в лікарні і зараз не має раку. Його родина все ще адаптується до життя на чужині.

За його словами, медична ліцензія Трофимчука не переходить до США, і він ще недостатньо добре володіє англійською мовою, щоб спробувати отримати ліцензію тут. Поки він тут, він планує влаштуватися на іншу роботу в галузі медицини, але не знає, скільки часу триватиме. Програма «Єднаймося заради України» дозволяє біженцям залишатися в США протягом двох років.

Його 9-річному Тимофію було важко в державній школі, куди його зарахували. Він плакав перед школою і вечорами після неї. Через мовний бар'єр він відчував себе загубленим і ізольованим, тому його перевели до Католицької школи Відвідин Пресвятої Богородиці в Марреро, де, за словами Трофимчука, є більше ресурсів і персоналу, щоб задовольнити потреби його сина.

Старшому синові Трофимчука, Арсенію, легше освоїтися в школі, але вся родина ще зникає до Америки та Нового Орлеану.

Трофимчук сказав, що звичайні американські громадяни були щедри до українців так, як він навіть не уявляв. Однією з перших речей, які вони помітили, коли прибули, був американський прапор. Це скрізь, сказав він, «тільки тому, що вони люблять свою країну — ніякої війни».

Дружелюбність і південна гостинність - це також те, чого вони ніколи раніше не відчували. За його словами, в Україні найбільше, що можна отримати від незнайомої людини, — це коротко кивнути прямо.

«Я був вражений тим, [як] усі махають мені «привіт», навіть зі своєї машини», — сміючись сказав Трофимчук. «Коли я гуляю [своїм] селом у Марреро, люди махають руками: «Як справи?» Гарного дня.»

Весь цей досвід, починаючи з війни на початку цього року до його відновлення в Новому Орлеані, змінив його. Він описує себе як більш спокійну людину та розмірковує про своє життя та свою сім'ю так, як раніше не робив цього.

«Все це робить тебе іншим», – сказав Трофимчук. «Ти починаєш думати про те, що буде після того, як ти підеш. Ти плачеш і кричиш, або ти спокійний і смієшся за своїх дітей і за свою дружину».